

s-a exprimat un tată în vârstă de 96 de ani, când fiul său l-a întrebat: „Tată, de ce mergi la Biserică? Nu poți să vezi, nu poți să auzi, îți este greu să te deplasezi. De ce mergi la Biserică?” Tatăl a replicat: „Pentru împărtășanie. Merg pentru a lua din împărtășanie”.

Fie ca fiecare dintre noi să vină la adunarea de împărtășanie pregătit să aibă „o adevărată experiență spirituală, o comuniune sfântă, o reînnoire a sufletului”¹⁸.

Eu știu că Tatăl nostru Ceresc și Salvatorul nostru trăiesc. Sunt recunoscătoare pentru prilejul oferit de împărtășanie de a simți dragostea Lor și de a ne împărtăși din Spirit. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), p. 283.
2. Vezi Doctrină și legăminte 20:77.
3. Henry B. Eyring, „That We May Be One”, *Ensign*, mai 1998, p. 67.
4. Doctrină și legăminte 20:77, 79.
5. Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 26:22 (în Matei 26:26, notă de subsol c și în Bible appendix).
6. Traducerea Bibliei de Joseph Smith, Matei 26:24 (în Bible appendix); vezi, de asemenea, Matei 26:26–28; Marcu 14:22–24; Luca 22:15–20.
7. Vezi 3 Nefi 18:7, 11; Doctrină și legăminte 20:75.
8. Vezi „How do I keep my covenant to always remember the Savior?” *Come, Follow Me* programa pentru Școala de duminică; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Fideli credinței: referințe pentru Evanghelie*, (2004), p. 91–93
9. Doctrină și legăminte 20:77.
10. Ioan 14:15.
11. Melvin J. Ballard, în Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), p. 132–133.
12. Ioan 6:48.
13. Ioan 4:10.
14. 3 Nefi 20:8–9.
15. Doctrină și legăminte 20:77.
16. 3 Nefi 9:14.
17. Sunt recunoscătoare lui Ann Madsen pentru observația ei asupra acestui principiu.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, p. 283.

Vârstnicul Chi Hong (Sam) Wong
din Cei Șaptezeci

Să salvăm fiind uniți

Pentru a-L ajuta pe Salvator, trebuie să fim uniți și să lucrăm în armonie. Toată lumea, fiecare poziție, fiecare chemare este importantă.

Îl auzim adesea pe președintele Thomas S. Monson spunând: „[Întindeți-vă] brațele pentru a salva”¹. Îmi vine în minte o relatare din Noul Testament. Aceasta ilustrează perfect modul în care membrii și misionarii se pot uni și pot lucra împreună în consiliile episcopilor pentru a-și întinde brațele și a salva. Relatarea se găsește în Marcu 2:1–5. Descopăr faptul că experiențele pe care le-a folosit Isus pentru a ne învăța anumite doctrine sau principii sunt mereu pline de inspirație și ușor de înțeles.

Unul dintre protagoniștii acestei relatări era un bărbat care suferea de paralizie, cineva care nu se putea mișca fără ajutor. Acest bărbat trebuia să rămână mereu acasă așteptând să primească ajutor.

În zilele noastre, am putea citi această relatare în felul următor. Patru persoane aveau de îndeplinit o însărcinare din partea episcopului de a vizita acasă un bărbat care suferea de paralizie. Pot vedea că una dintre ele venea din partea Societății de Alinare, una din partea Cvorumului vârstnicilor, una din partea Preoției aaronice și ultima, dar nu cea din urmă, era un misionar cu timp deplin. În ultimul consiliu al episcopiei, după ce se sfătuiseră împreună cu privire la nevoile din cadrul episcopiei, episcopul oferise însărcinări „de salvare”. Acestea patru au fost desemnate să-l ajute pe acest bărbat care suferea de paralizie. Nu puteau aștepta ca el să vină la biserică de unul singur. Trebuiau să-l viziteze acasă la el. Trebuiau să-l caute

și să-l găsească, așa că au pornit. Bărbatul urma să fie adus la Isus.

„Au venit la El niște oameni care l-au adus un slăbănog, purtat de patru inși” (Marcu 2:3).

Totuși, încăperea era prea aglomerată. Nu au putut intra pe ușă. Sunt sigur că au încercat toate variantele la care s-au putut gândi, dar pur și simplu nu au putut intra. Lucrurile nu au decurs la fel de ușor cum au planificat. În procesul lor de „a salva” au apărut obstacole. Dar nu au renunțat. Nu au abandonat bărbatul paralytic lângă ușă. S-au sfătuit împreună ce să facă în continuare – cum ar putea să-l ducă pe bărbat la Isus pentru a fi vindecat. Cel puțin pentru ei, lucrarea de a-L ajuta pe Isus Hristos să salveze suflete nu era niciodată prea solicitantă. Au venit cu un plan – nu era unul ușor, dar au acționat.

„Fiindcă nu puteau să ajungă până la El, din pricina norodului, au desfăcut acoperișul casei unde era Isus și, după ce l-au spart, au coborât pe acolo patul în care zăcea slăbănogul” (Marcu 2:4).

L-au urcat pe acoperiș. Presupunând că nu existau scări exterioare pentru a urca, trebuie să fi fost nevoie de ceva timp pentru ca toată lumea să urce pe acoperiș. Cred că totul s-a întâmplat astfel: tânărul băiat din episcopie trebuie să fi fost primul care s-a urcat pe acoperiș. Deoarece era tânăr și plin de energie, acest lucru nu trebuie să fi fost prea dificil pentru el. Colegul său învățător de acasă din Cvorumul vârstnicilor și tânărul și puternicul misionar cu timp deplin trebuie să fi împins tare de jos. Sora de la Societatea de Alinare trebuie să-i fi încurajat și să le fi amintit să aibă grijă. Apoi, bărbatul au dat la o parte acoperișul în timp ce sora continua să-l aline pe bărbatul care aștepta să fie vindecat – să se poată deplasa de unul singur și să fie liber.

Pentru o astfel de însărcinare de a salva era nevoie ca toți să lucreze împreună. Într-un astfel de moment crucial, era nevoie de coordonare foarte atentă pentru a-l coborî prin acoperiș pe bărbatul paralytic. Cei patru oameni trebuiau să fie uniți și să lucreze în armonie. Nu putea exista nicio neînțelegere între ei. Trebuiau să coboare bărbatul paralytic în același ritm. Dacă cineva ar fi dat drumul la frânghie mai repede decât ceilalți trei, bărbatul ar fi căzut din pat. El nu s-ar fi putut ține de pat din pricina faptului că era slăbit.

Pentru a-L ajuta pe Salvator, trebuie să fim uniți și să lucrăm în armonie. Toată lumea, fiecare poziție, fiecare chemare este importantă. Trebuie să fim uniți în Domnul nostru, Isus Hristos.

În cele din urmă, bolnavul paralytic a fost adus înaintea lui Isus. „Când le-a văzut Isus credința, a zis slăbănogului: «Fiule, păcatele îți sunt iertate!»” (Marcu 2:5). Isus a dat dovadă de milă față de el și l-a vindecat – nu doar fizic, ci și spiritual: „Fiule, păcatele îți sunt iertate”. Nu este acesta un lucru

minunat? Nu am dori ca acest lucru să ni se întâmple tuturor? Cu siguranță că eu mi l-aș dori.

Cunoaștem vreo persoană în viața noastră care suferă de paralyzie spirituală, o persoană care, pur și simplu, nu se poate întoarce în Biserică de una singură? Aceasta ar putea fi unul dintre copiii noștri, unul dintre părinții noștri, soțul sau soția ori un prieten.

Acum, având și mai mulți misionari cu timp deplin în fiecare congregație a Bisericii, ar fi înțelept din partea episcopilor și președinților de ramură să profite mai bine de ei în consiliile episcopilor și ramurilor. Episcopul poate invita fiecare membru al consiliului episcopiei să aducă o listă cu nume ale celor care ar putea avea nevoie de sprijin. Membrii consiliului episcopiei se vor sfătui foarte bine împreună referitor la cum ar putea ajuta cel mai mult. Episcopii vor asculta cu atenție ideile și vor desemna însărcinări.

Misionarii cu timp deplin sunt resurse minunate pentru episcopii în aceste eforturi de a salva. Ei sunt

tineri și plini de energie. Le place să aibă o listă de nume ale unor oameni cu care pot lucra. Le face plăcere să lucreze împreună cu membrii din episcopie. Ei știu că acestea sunt ocazii minunate de a găsi oameni. Sunt dedicați scopului de a întemeia împărăția Domnului. Ei au o mărturie puternică că vor deveni mai asemănători lui Hristos pe măsură ce participă la aceste eforturi de salvare.

În final, permiteți-mi să vă împărtășesc încă o comoară ascunsă în această relatare din scripturi. Se găsește în versetul 5: „Când le-a văzut Isus credința” (subliniere adăugată). Nu am observat acest detaliu în trecut – credința [lor]. Și credința noastră unită va influența bunăstarea altora.

Cine erau acei oameni la care Se referea Isus? Puteau fi foarte bine cei patru care l-au cărat pe bărbatul paralic, bărbatul în sine, oamenii care se rugaseră pentru el și toți cei care ascultau predica lui Isus și se bucurau în inimile lor pentru miracolul care urma să aibă loc. Puteau fi, de asemenea, un soț sau o soție, un părinte, un fiu sau o fiică, un misionar, un președinte de cvorum, o președintă a Societății de Alinare, un episcop și un prieten depărtat. Cu toții ne putem ajuta unii pe alții. Trebuie să fim mereu angajați cu sârguință în a căuta să-i salvăm pe cei aflați la nevoie.

Depun mărturie că Isus Hristos este un Dumnezeu al miracolelor. Isus Hristos ne iubește pe toți și are puterea să salveze și să vindece atât fizic, cât și spiritual. În timp ce Îl ajutăm în misiunea Sa de a salva suflete, și noi vom fi salvați. Vă mărturisesc astfel, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTĂ

1. De exemplu, vezi Thomas S. Monson, „Responsabilitatea noastră de a salva”, *Liahona*, oct. 2013, p. 5.

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Liberi pentru totdeauna, pentru a acționa pentru ei înșiși

Este voința lui Dumnezeu ca noi să fim bărbați și femei liberi, având posibilitatea de a ne atinge întregul potențial atât din punct de vedere temporal, cât și spiritual.

Piesa *Henric al V-lea*, scrisă de William Shakespeare, include o scenă din timpul nopții, în tabăra soldaților englezi aflați pe câmpul de la Agincourt, chiar înainte de lupta lor cu armata franceză. În lumina slabă și parțial deghizat, regele Henric se plimbă printre soldații săi fără să fie recunoscut. El vorbește cu ei, încercând să afle care este moralul soldaților săi depășiți numeric și, deoarece nu își dau seama cine este el, vorbele lor sunt sincere. Într-o discuție, ei au filosofat despre cel care poartă responsabilitatea pentru ce se întâmplă cu soldații în luptă – regele sau fiecare soldat în parte.

La un moment dat, regele Henric a spus: „Eu cred că nu aș putea muri niciunde mai fericit decât în compania regelui, cauza sa fiind dreaptă”.

Michael Williams răspunde: „Este mai mult decât știm”.

Colegul lui aprobă: „Da, chiar mai mult decât ce trebuie să căutăm a ști; căci noi știm suficient dacă știm

că suntem supușii regelui: dacă a sa cauză este greșită, supunerea noastră față de rege ne absolvă de orice lucru greșit pe care l-am făcut”.

Williams adăugă: „Dacă a sa cauză nu este bună, regele însuși va avea multă socoteală de dat”.

Deloc surprinzător, regele Henric dezaprobă. „Datoria fiecărui supus este ca a regelui, dar sufletul fiecărui supus aparține sieși”¹.

Shakespeare nu încearcă să găsească o soluție la această dezbatere în piesă și, într-un fel sau altul, este o dezbatere care continuă și astăzi – cine este responsabil pentru ce se întâmplă în viețile noastre?

Când lucrurile se înrăutățesc, există o tendință de a da vina pe alții sau chiar pe Dumnezeu. Uneori, se creează impresia că cineva trebuie să aibă grijă de noi și indivizii sau grupurile de persoane caută să paseze responsabilitatea pentru bunăstarea lor în seama altor persoane sau a guvernului. În probleme spirituale,